

*Tevékenységi tervek – Gesztenyefa Csoport
Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz*

A projekt címe: Télkergető hóvirág!

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2021.03.01.-2021.03.12.

A projekt tervezett indító élménye: Hóvirág készítés!

A projekt várható lezáró élménye: A Tisza István téren az 1848-as Forradalom és Szabadságharc hőseire emlékezünk!

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink, feladataink

Beszélgünk a tavaszról, érzékeljük az időjárás változását, hogy télből tavaszba megyünk át, melegszik az idő, hosszabbodnak a nappalok, visszatérnek a költöző madarak, felélénkül a természet.

Nemzeti színek tudatosítása: piros-erő, fehér-hűség, zöld-remény.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl:

Ismeretek rendszerezése, bővítése, természetóvó magatartás erősítése, figyelem, megfigyelőképesség, türelem.

Munka jellegű tevékenységek

A tavasz beköszöntével ragyogóvá tesszük a csoportszobánkat, és az udvart, sürgünk-forgunk, hogy munkánk végeztével gyönyörködhessünk a szép, tiszta környezetünkben. A héten rendszerezük a játékokat, eszközöket, átismételjük újra, hogy minek-hol a helye és figyelünk arra, hogy rendet tartsunk,

- *Dekорáció készítés*

*Játék
Játék feltételeinek biztosítása*

- *(ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)*

- *Logico, L'ŰK fejlesztő játékok*
- *Adj király katonát*
- *Tükrözés, színek, formák, irányok gyakorlása*

Külső világ tevékeny megismerése

- *Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek*
- *matematikai tapasztalatok, matematikai játékok*

- *Megfigyeljük a tavasz első jeleit, megosztjuk egymással felfedezéseinket kirándulások során, az udvari játék során.*
- *Nagy hangsúlyt fektetünk a környezetünk tisztán tartására, a rend megtartására.*
- *Ki miért várja a tavaszt, mit szeret benne a legjobban?*
- *Mit hoztál tavasz tündér? (Mondj egy tavasszal kapcsolatos dolgot)*
- *Esik az eső (Az óvónő két követ ütöget egymáshoz, ezzel jelezve, hogy esik az eső. A gyerekek közben csendesen járkálnak a csoportszobában. Amikor eláll az „eső”, meg kell állni.)*
- *Fúj a szél (A gyerekek párosával állnak, a páros egyik tagja becsukja a szemét, a másik ráfúj valamelyik testrészére. a csukott szemű gyerekek meg kell nevezni azt a testrészt, ahová a társa fújt.*
- *Mátrix táblákkal fejlesztjük a vizuális memóriát, megosztott figyelmet, gondolkodási alpműveleteket.*
- *Relációs szókincs gyakorlása*
- *Hosszabb-rövidebb, alacsonyabb-magasaabb, kisebb-nagyobb megtapasztalása*
- *Ellentét párok, igaz-hamis állítások játékos gyakorlása*
- *Mennyiségek: több-kevesebb-ugyanannyi*
- *Számlálás (visszafelé is 10-es számkörben), számkörök átlépése, sorszámnevek gyakorlása*

Verselés, mesélés

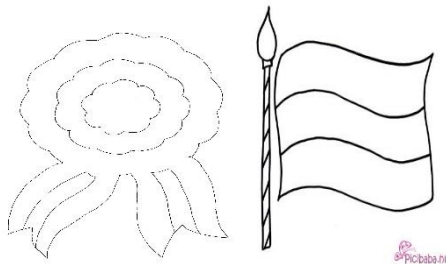
- *anyanyelvi játékok*
- *beszélgető kör*
- *drámajátékok*

- *Donászi Magda: Hóvirág*

*Hóvirágom, virágom,
mi újság a világon?
Véget ért a hosszú tél,
simogat az enyhe szél,
melegebben süt a nap
újra szalad a patak,
Hallottam a cinegék*

	<p><i>kikeleti énekét, tavasz jár a határon. Ó, be szép ez virágom!</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Weöres Sándor: megy az úton Megy az úton a katona, Zúg a vihar, fúj a szél, zúg-búg, fúj a szél, a katona sose fél. Mitől félne? Kezibe kard, gonoszoknak odavág, durr-durr, odavág, sose bántsák a hazát.</i> • <i>Sarkadi Sándor: Fel Itt az óra! Itt az óra! Aki vitéz fel a lóra! Rajta vagyok, rajta máris- vitéz volt a nagyapám is!</i> <p><i>Vitéz vagyok, vitéz gyerek, Te ellened mégse megyek- pihenjen a kard. Más vitézt én sosem bántok, De ha rájössz, odavágok- Ne bántsd a magyart!</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Fésüs Éva: A télkergető hóvirág</i> • <i>Fésüs Éva: A pajkos napsugár</i>
--	--

<p><i>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Tavaszcserje dekoráció készítése</i> • <i>Hóvirág készítés</i> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Kokárda, zászló színezés, festés</i>
---	---

	 <ul style="list-style-type: none"> • Feladatlapok • Élmény rajz
--	--

<p style="text-align: center;">Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>a mindennapos testmozgás játéka<i>i</i>, feladatai</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Kis tornászok vagyunk mi</i> • <i>Természetes járás, (labda feldobás és elkapás)</i> • <i>Járás sarcon és lábujjhegyen labda magastartásban</i> • <i>Futás az udvari játékok körül jobb, illetve bal kézzel testhez szorított labdával,</i> • <i>Futás magas térd és sarokemeléssel</i> • <i>Szökdelés páros és egy lábon</i> • <i>Gólyalábak, karikák használata</i> • <i>Légző, lazító gyakorlatok</i> <p><i>Játékok:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Sorversenyek (2 gyerek, 1 labda)</i> • <i>Án tán, tilítom (Nagyoknak keresztezett labda átadás, Kicsiknek babzsák)</i> • <i>Kidobó</i> • <i>Fogójátékok</i>
--	---

<p style="text-align: center;">Ének, zene, <i>énekes játék, gyermektánc</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Búj, búj zöld ág...</i> • <i>Süss fel nap...</i> • <i>Beültettem kiskertemet a tavasszal...</i> https://www.youtube.com/watch?v=NUiQGwPo9Iw • <i>Járom az új váramat, járom a sajátomat...</i> https://www.youtube.com/watch?v=TbnMUa96GPc • <i>Szervusz kedves barátom</i> https://www.youtube.com/watch?v=jas9nauAiVg
--	--

	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Kossuth Lajos azt üzenté</i> https://www.youtube.com/watch?v=B1mh6KdgZtI • <i>A jó lovas katonának, de jól nagyon dolgoz</i> https://www.youtube.com/watch?v=sJi3zZ1lCMo • <i>Fel, fel vitézek a csatára</i> https://www.youtube.com/watch?v=N9H7W325KLC <p><i>Zenei alkotóképv fejlesztése</i></p> <p><i>Belső hallás fejlesztése, dallambújtatás és a halk – hangos közötti különbség érzékeltetése, ritmus taps, ismerkedés a hangszerekkel, néptánc motívumok ismétlése, gyakorlása</i></p> <p><i>Zenehallgatás: Harkály kopogat... , Szállongó szél...</i></p>
--	--

Fésüs Éva: Télkergető hóvirág

Amikor a tél megérkezett, erdőn-mezőn dermesztő lett a csend. Mindenki behúzódott előle, ki odúba, ki kuckóba

Ez a tél nagyon goromba legény volt, befagyasztotta a vizeket, hóbatyuját jól kírízgat, aztán ráérvén végigdől a kopár lankákon, és akkorát fúj, hogy a gyengébb madarak lefordultak a faágról.

Ínséges idő köszöntött az erdő, mező népére. Mindent beborított a hideg hótakaró. Csak az ökörszem dala és a cinegék csettegetése tartotta ébren a reményt, hogy lesz még újra kikelet.

Mindenki dideregve túrt és várta, hogy majd csak cihelődni fog ez a mogorva tél is, mint a többi tette.

Nyújtózik egyet, megcsikorgatja a fogát, azután odébb áll, és csupa kis ezüst tócsa marad a lépte nyomán, mint megannyi villogó víztükrő, amelyekben már a fiatal tavasz nézegetheti kék szemét.

Így álmodoztak egymáshoz bújva a fázós kis állatok, egészen addig, amíg egy nyúl körül nem szaladt a rettenetes hírrel:

- Nem megy el a tél! Itt marad örökre!

Támadt erre nagy ijedelem!

- Kitől hallottad ezt ugrifüles? - faggatták a nyulak.

- Magától a téltől! Éppen a fületem hegyeztem a dombon, amikor nagyot sóhajtott és azt mondta: "Hej de jól érzem magam ezen a tájon! Sose megyek el innen!"

- Jaj nekünk! Éhen veszünk! - remegtek a nyulak,

- Tennünk kell valamit! Mivel lehetne távozásra bírni ezt a dermesztő, hideg hatalmat?

- Bízatók csak ránk! - mondták a farkasok, - Majd mi elkergetjük. Addig üvöltünk a fülébe, míg világgá nem szalad.

Minden este olyan hangversenyt rendeztek, hogy zengett tőle a téli táj.

Hanem a tél meg se moccant, sőt, hogy ne hallja a farkas zenébonát, még vastagabb hótakarót húzott a fejére. Az éktelen lármára felriadtak a medvék,

- Nektek is befellegett, mackó bácsik! Sose láttok többé lépes mézet, mert nem megy el a tél! - szólt a nyúl.

Több se kellett a medvéknek! Pozdorjává zúzzák a tél sok-sok drága jégkristályát, akkor biztosan elszalad.

- gondolták,

Felmásztak a dombra, onnan görgették a hatalmas kődarabokat a tó meg a patak jegére. Csörömpölt, recsegett, ropogott a jég. Ám a tél csak mérgesebb lett, és a fogát csikorgatta.

- Forduljunk a szelekhez! - tanácsolta a róka.

- Kérjük meg, hogy hordják el ezt a sok havat.

A szelek összefogtak, kavartak, végig sepertek a tájon, de annyi volt a hó, hogyha egyik helyről elhordták, a másik helyen annál több lett.

A kőnők télnek a föld alá is híre ment. Lent a mélyben Földanyóka féltve ringatta, csitítgatta a kis hagymabölcsőben szunnyadó virágait:

- Csicsija babája! Aludjatok még, ki ne hajtsatok! Nem akar elmenni a tél.

- Nem akar?... No, azt szeretném én látni! – csendült meg egy vékony hang a homályban, és úgy, amint volt, egy szál fehér ingecskében kipattant a bölcsőjéből Földanyó icipici leánykája, a hóvirág.

- Azonnal bújj vissza, mert megfázol! – parancsolt rá Földanyó.

- Dehogyan bújok, dehogyan fázom! Ne félj anyókám majd én elkergetem azt a makacs vén telelt.

- Te? – hüledezett Földanyó. – Hiszen az a farkasüvöltéstől, medvék erejétől, szelek ostromától sem ijedt meg, hát hogy képzeled, hogy megállhatsz előtte?

- Így ni! - mondta a kis virág, és már bújt is kifelé elszántan a hideg rögök között, a fagyon át, a havon át, minden erejével.

Amint átdugta fejcskáját a hótakarón, vidáman felkacagott:

- Jó napot tél bácsi! Hát te még itt vagy?

- No, nézd csak! – ráncolta össze zúzmarás szemöldökét a tél. – Hogy mertél a szemem elé kerülni?

- Hiszen itt a tavasz! – csilingelt a hóvirág. – De úgy látszik csakugyan igaz, amit rólad beszélnek!

- Mit beszélnek rólam te inci-finci?

A hóvirág felágaskodott és huncutkodva súgta:

- Azt, hogy el akarod adni jégvirágaidat a tavasznak!

- Húúú! Micsoda hazugság! – bömbölt nagyot jeges haraggal a tél. – Egy szó sem igaz belőle!

- Hát akkor miért rakta ki őket minden kirakatüvegre?

- Tüstént leszedelem valamennyit! - kiabált a tél és meg is tette.

- No, de az a jégcsap csengettyű mégiscsak eladó, ugye? – csacsogott tovább a hóvirág.

- Egy sem eladó! – förmedt rá a tél, és mérgében azokat is leszaggatta.

- Hát akkor a hó!... legalább abból hagj nekünk! Tavasz tündér szeretne megmosdani benne, hogy üdőbb legyen tőle.

- Egy maroknyit se hagyok! - vicsorgott dühében a tél, és máris söpört bele mindent a batyujába.

A hóvirág rámosolygott:

- Azért még nem kell haragudnod, hiszen anélkül is olyan szép a tavasz! Ha nem hiszed, várd meg, itt jön a nyomodban!

- Micsoda? Azért sem várom meg! Látni sem akarom!

Vállára lendítette a batyuját, és átlépett a dombon.

Boldog ujjongás támadt erdőn, mezőn:

- Oda nézzetek! Mégiscsak elmegy a tél! Túljárt az eszén egy bátor kis hóvirág!

Az erdő széle pedig egy szempillantás alatt telis-tele lett Földanyó üde, fehér ruhás leánykáival:

„Télet kergetünk,

tavaszt hirdetünk,

Ébredj fel nagyvilág,

higgy nekünk,

higgy nekünk!...”

Fésűs Éva: A pajkos napsugár

– Süss fel nap, fényes nap!... – ezt a dalt énekelte télidő végén néhány kipirult arcú, csillogó szemű kisgyerek – de olyan szépen, hogy a felhőkhöz takarózott nap nem is tudott ellenállni a kedves hívogatásnak. Először csak egyetlen elszánt fénysugár keresett magának rést a vastag fellegek között, hogy lekandikáljon a földre, de amikor sikerült a próbálkozása, egyre többen tódultak utána. Elcsúsztak a tó

vékony jéghárttyáján, megcsillantották a nedves, kopasz faágakat, s egy szempillantás alatt millió kicsi fény kacagott, ugrált, sziporkázott piros gyereksapkákon, fehér hófoltokon, csepegő háztetőn és sima ablaküvegen. – Kikelet! Kikelet! – ujjongtak a madarak. – Süt a nap! Süt a nap! – kiabálták a gyerekek. – Utat a tavasznak! – fütttyentett a szél és sepregetni kezdte az utakat. Nap-anyó most már egész kerek arcával lemosolygott a földre és így szólt a sok kis fickándozó napsugárhoz: – Ideje, hogy munkához lássatok! Vigyétek el mindenhová az élet melegét! Kit a rétre küldött, kit az erdőre, kit a kiskertekbe, hogy olvasszanak, melengessenek, alvó csírákat ébresztgessenek. Mindegyik örömmel tette a dolgát, csak az egyik aranszínű napsugárka duzzogott. – Még mit nem! Hogy én folyton csak egy sáros, piszkos hófoltot kerülgessek? Ugyan minek? Igazán nem azért vagyok fényes, tavaszi napsugár, hogy ilyen unalmas munkát végezzek! Hipp-hopp!... végigtáncolt a pocsoló tükörön, ezüstösét bokázott a patakon és csúfondárosan megrikatott egy makacs jégcsapot. – Ó, de pompás! Így érvényesül igazán az én ragyogásom! – tündöklött a boldogságtól és olyan helyet keresgélt, ahol fényessége megsokszorozódna. Ebben a pillanatban megjelent egy ablakban egy kisfiú. Éppen unatkozott odabent és csintalanságon törte a fejét. – Kisütött a nap! – kijáltott vidáman. – Napsugárral fogok játszani! Elővett a zsebéből egy kicsi tükört és oda tartotta a fény elé. Az önfejű napsugár belepillantott és valósággal elámult a tulajdon ragyogásától. Csillogott, villogott büszke örömeiben és csúszkálni kezdett a tükörön, ahogyan azt a kisfiú forgatta. Éles fénye átvetődött a tükörlapról a szemközti házfalra és végigtáncolt rajta, mint vakító aranyfoltocska. A kisfiú eleinte csak hunyorgó cicákat bosszantott vele, de azután merészet gondolt és úgy tartotta a tükört, hogy a haszontalan napsugár belevillanjon róla a járókelők szemébe. A sugárkának tetszett a mulatság. Ez igen! Így mindenki észreveszi! Nicsak, máris milyen nevenségesen kapkodja a fejét a sarkai újságárus néni! – Ide nézz, milyen vakító vagyok! – Ide nézz, te padon üldögélő bácsi, hogy elkápráztatlak! – Csodáljatok meg, emberek! Ilyen az igazi napsugár! – Ámulj-bámulj, te rollerozó kislány, akkora ragyogást varázsolok a szemed elé! Különösen fényeset akart kacagni, amikor a rolleros kislány ijedten a szeme elé kapta a kezét, elengedte a kormányt és nagyot esett. Csúnyán megütötte a térdét és hangosan sírva fakadt. A fákon haragosan lármázni kezdtek a verebek. – Mit csináltál, te haszontalan, semmirekellő napsugár? Megállj csak, bepanaszolunk Nap-anyónál! A napsugárka maga is megijedt a váratlan balesettől, akár csak az ablakban a csintalan kisfiú, aki most megszeppenve bújt el a függöny mögé. Zsebében eltűnt a fényszóró tükör és a napsugár elsápadva, tétován simogatta a rolleros kislány arcát, de bizony azon csak a könnyeket tudta megcsillantani. Elszégyellte magát, mert hiszen nem volt ő rossz, csak meggondolatlan és pajkos. Bocss meg! Na, igazán ne haragudj rám! – suttogta bűnbánóan, de a kislány nem értett napsugárnyelven, és csak otthon az édesanyja tudta megvigasztalni. A napsugár utána illant, belesett a házuk ablakán, ott ugrabugrált a kertjükben és nagyon szerette volna jóvá tenni azt, ami történt. Mindennap az ablak alatti hófoltocskán táncolt, minden melegét odaszórta, csak megbocsájtana az a kislány!... Közben észre sem vette, hogy a hófolt egyre zsugorodik, alatta megpuhul a föld, sőt, mintha megmozdulnának a sáros rögök. Egyszer csak egy apró repedésből ágaskodni, tolakodni kezdett kifelé egy icipici, zöld hajtás. – Hát ez mi? – lepődött meg a napsugárka és minden fényével még jobban odacsodálkozott. A zöld szár másnapra csaknem arasznyira nőtt, harmadnapra pedig – ó, csodák csodája! – apró, fehér szirmok bomlottak ki a végén. – Hóvirág! – csendült meg az ablak mögött a kislány kacagása. – Anyu, nézd, milyen szép! – Előcsalogatta ez az áldott, tavaszi napsugár – felelte egy kedves hang. A napsugár csak most értette meg, hogy mi történt. Akaratlanul is virágot fakasztott, elhozta a földnek az élet melegét. Körös-körül fiatal rügyek pattogtak, friss füvek serkentek a napsugár testvérek munkája nyomán. A pajkos napsugár azt sem tudta, hová legyen örömeiben! Milyen jó, hogy ő is hozzájárult ehhez a nagy csodához! Mindjárt körül is néz, hogy hol kell még melengetni, érdes rögöket cirogatni, fagyot olvasztani, hogy minél szebb legyen a világ. Az ablakban nevetett a kislány. Arcán nyoma sem látszott már a múltkori könnyeknek, s odafent a kék égen Nap-anyó is mosolygott, legderűsebb tavaszi mosolyával.